

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΒΛΑΧΟΝ

[Έπι τῇ πενήνταετηρίδι του]

Βλάχε, γιά πές στην πίστι σου σ' εμάς τούς διαβασμένους, τούς ντόπιους και τούς ξένους, πώς τούς πενήντα πέρασε τῆς προκοπῆς σου χρόνους, και δείξε μας τὰ πλούτη σου και τὸν θαυρῶν τῶν κλώνου.

Και γλυκολάλητα πουλιά— τέτοια κελάδισαν λαλιά :

Πενήντα χρόνους ἔσφερε τῆς Μούσης τὸ χορὸ, πενήντα χρόνους σὲ μικρὰ ποτήρια τοῦ κρασιῦ τῆς Καστάλιας ἔπιπε τὸ γάργαρο νερὸ πούνα χωνευτικώτερο κ' ἀπὸ τοῦ Μαρουσιοῦ.

Βιβλία φυλλομέτροσε ἀδετα και θεμένα, και μύρισε γιά βάλασμο τῆς μυρωδιᾶς τῆς στάμιας με σύλλογη και γράμμα και σκνήμω ὀλοένα και με τὸν ἥλιο τὸ λαμπερὸ και με τὸ φῶς τῆς λάμπας.

Κ' ἀπ' τ' ὄνομα ποὺ τοῖδωσαν ἡ χάρι δὲν τοῦ κόλλησε. Ἄγγελο τὸν βαπτίσανε, μα κόσμο ἐδιὰβάλλισε.

Πενήντα χρόνους οἱ σοφοὶ κ' οἱ Νάθαν σύντροφοὶ του— μα και Μινίστρος ἔγινε, δὲν ἔξερω πῶς τοῦ ἔφρανή... κ' ἔσμιξαν κ' ἀδελφώθηκαν στὴν ἄσοφη κορυφῆ του και διπλωμάτων τρικαντὸ και ποιητὸ στεφάνι.

Και λόγους σήμερα πεζοῦς κ' ἑμπέτρους τοῦ διαβάζουν, και σὰ παλιὰ τὸν στεφάνω καινούργιους δάφνες βάζουν.

Πενήντα χρόνους ν' ἀνοικτὰ στὸν λεξικὸν τὸ πάχος, να βιέτη και τῆ θάλας, τὸ Μάκθεθ, τὸν Ὁρσίση... ποὺ τῶσους χρόνους νάτανε φιλατιζοῦς ὁ Βλάχος θάχε ἀπέτεια στη Βλαχιά, σπία στο Βουκουρέστι.

Πενήντα χρόνους ἔκαμε προτόσχολος στὰ γράμματα, μα τῶσα διὰ κατάλαβε κ' ὁ Βλάχος στὰ γεωμεία πῶς γεωστοῦν στη Μιχαλίω— ὅσοι τοῦ λέν: Ἐμπιελοῦ και βανάζουν διαρκῶς ἐφόσον εἶσαι νέος, γιατί ὅστερα μετανοεῖς και μένει κεγηναῖος.

Κ' εἶνε πολὺ καλύτερα σὲ τοῖτον τὸν αἰῶνα σὰν νοκοζῆτες φρόνιμος να κἀθεσαν στ' αἰγὰ σου παρὰ τῆς Μούσης να ζητᾶς φηλα στὸν Ἐλικὸνα και να κοφιομαζέσσα στη ῥαχὴ τοῦ Πηγάσιου.

Πενήντα χρόνους μάθησε, σοφία και σπουδή... ἀλλ' ὅμως εἰκόλα κ' αὐτὰ δὲν βγάξεις τὸ καρβέλι κ' ἀποῦ τὸν Πτοχοπροδρόμο να πυροκλειθῆ: α — Ἄναθεμα τὰ γεράματα, Χριστέ, και ποὺ τὰ θέλει! 1902.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΤΡΕΜΕΤΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ !..

Ὁ νόμος στὰς Ἰνδίας, προκειμένου περὶ τὸν σχέσεων μεταξὺ τῶν συζύγων, εἶνε ἀσπρητότατος. Ἰδοὺ μερικεῖς χαρακτηριστικεῖς διατάξεις του :

»Γιὰ τὴ γυναῖκα δὲν ἐπάσχει ἄλλος κίρκος και θεὸς ἐπάνω στη γῆ ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἄνδρα τῆς.

»Ὅταν ὁ ἄνδρας γελάει, κ' ἡ γυναῖκα του κρέπει να γελά. Ἄν κλαίει, κρέπει να κλαίει κ' αὐτῆ.

»Ὅταν ὁ ἄνδρας βρισκεται στὰ ξένα, ἡ γυναῖκα του κρέπει να μένει νησιτικῆ, να κομῆται καταγιγῆς και να μὴ χενεῖ τὰ μαλλιά τῆς.

»Ἄν ὁ ἄνδρας δέρνει τὴ γυναῖκα του, αὐτῆ κρέπει με σεβασμὸ να τοῦ φιλεῖ τὰ χέρια και να τοῦ γυρεῖ τὴ σιχῶρεσι γιατί τὸν ἔκαμε να θυμώση.

»Ἄν ἡ γυναῖκα ἀποτήση, ὁ ἄνδρας τῆς ἔχει τὸ δικαίωμα να τῆ στανωφῶ, να τῆν κἀμῆ ἢ να τῆν κομιατίσῃ.

Ἄλλάζουν τὰ πράγματα. Μπορεῖ να εἶνε κανένας ἀξιόλογος ὡς ἐροστής, πολὺ κακὸς ὅμως ὡς φίλος! Ἡ ἀπατήσις μᾶς γερασμένης καρδιᾶς εἶνε πολὺ διαφορετικῆ, σὰς βεβαῖο. Ὅταν μὰ γυναῖκα ἀγαπᾶ ἔταν ἄνδρα, ἀδιοφορεῖ γιὰ τὰ ἐλαττωμάτια του, γιὰ τὸν χαρακῆρα του, γιὰ τῆς ἰδιοτροπείας του και δὲν ἐνδιαφερέται παρὰ μόνο γιὰ τὴν ἐρωτικὴ ἀπάλασι ποὺ μπορεῖ να τῆς προσφέρῃ. Ὅταν ὅμως γεράσει, χρειάζεται ἔταν ἀραιομένο φίλο, ποὺ να εἶνε σὲ θέσι να ξεστάνη τῆν παγωμένη καρδιά τῆς και να οκετάση τῆς πληγῆς τῆς με τὰ κορυφία τῆς πεδωμένης τῆς ἀκατιότης! Καὶ σεῖς, δυστυχῶς, εἶσαστε ἐντελῶς ἀκατάλληλος γ' αὐτῆ τῆ δουλειᾶ! Ὁ καρὸς ποὺ ἔγερα τὸ κεφάλι μου κορασιμένη στὸν ὄμο σας, εἶνε πολὺ μακρινά!.. Πολὺ μακρινά!.. Ἐπέρασαν τὰ νεῖδατα, Μισέλ... Τὰ ἄνητα μαράθρησαν. Ἄς χωριστοῦμε λοιπὸν σὰν καλοὶ φίλοι. Δὸ γκαρδιακοὶ, ἄντροι, τίμοι και τίποτε ἄλλο... Χαῖρε Μισέλ...

ΜΙΣΣΕΛ, (σφιγγοντας τὸ χερί τῆς).— Ἄντιο, Ζιμπέρτ!.. (Χωρίζουν οἱ δύο τους με τῆν καρδιά σφιγμένη).

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πῶς ἀρηγεῖται ὁ Βασιλεὺς τῆν ἐναντίων του ἀπέπειραν τῆς δελεφερονίας ὑπὸ τοῦ Καρδίση. Γιὰ κισθάνθηκε τῆν κρίσιμη ἐκείνη στιγμῆ. Μιὰ ὑποδοχὴ στῆν Πελοπόννησο. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Βασιλεῦς γιὰ τὰ δέντρα. Στὸ θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου. Οἱ ἀδίαφοροι ἔθνη. Ἡ δημοκρατικότης τοῦ Γεωργίου. Εἰς τὰ λείψανα τοῦ Αἰῶ-Λε-Μπαίν, κλπ.

Στὰ Ἐπισημνημενιάτα τοῦ περφημῶν ξένου ἀστεινωμοῦ Πάολι, ὁ ὅποιος συνάδετε τὸν βασιλεῖα στῆν Ἐφόπη και σχετιζόταν ἀρεκτα μαζὺ του, βρισκεται και ἡ ἀφηγηρῆ τοῦ ἰδίου τοῦ Γεωργίου σχετικὰ με τῆ δολοφονικῆ ἀπόπειρα ποὺ ἔγινε ἐναντίον του ἀπὸ τὸν Καρδίση.

Ἐδοῦ και κάμποσα χρόνια, λέγει ὁ βασιλεὺς, γυροῦσα μαζὺ με τῆν κόρη μου ἀπὸ τὸ Παλαῖο Φάληρο στὰς Ἀθήνας. Γιὰ μιὰ στιγμῆ γυρόντας τυχαῖα τὸ κεφάλι μου στη μιὰ πλευρὰ τοῦ δρόμου εἶδα να στρέφονται ἐναντίον μου ἡ κἀννεε δὸς ντουεκαθῶν. Χωρὶς να τὸ καταλάβω πεταθῆκα ὀλοόθως και ῥιχθηκα μπρος στῆν κόρη μου γιὰ να τῆν προφωρᾶζῶ. Τὰ ὅπλα ἦσαν διαρκῶς γυρομένηα πρὸς τὸ μέρος μου ἀπειλητικὰ.

— Τελείωσε! εἶπα με τὸ νοῦ μου. Σὲ λίγο θάμαι νεκρὸς!..

»Χωρὶς να ἔξερω γιατί, ἄρχισα τότε να μετρῶ με δικατῆ φωνῆ ἔνα, δύο, τρία... Ἐκεῖνα τὰ λίγα δευτερολέπτα μοῦ φανῆσαν ὀλοόθως αἰῶνας. Ἐνὸ ἔτομαζομιν να εἶπω τέσσερα, ἀντήρησαν δὸς πυροβολισμοί. Ἐκλεισα τὰ μάτια μου κ' ἡ σφαῖρες σφαιρίζαν στ' αἰτία μου. Εἶχα σωθῆ!..

Ὅταν περῶννε κάποτε στῆν Πελοπόννησο ὁ βασιλεὺς Γεωργιος, οἱ μαθητὰ ἑνὸς χωριοῦ βῆγαν παρὰ τὸν ἄνδρα να τὸν υποδεχθοῦν, κρατώντας στὰ χεῖρα τους κλαδιά ὀλοόθως.

Τὰ παιδια, ἑκατὸν εἰκόσι ἐν ὄλο, μπῆκαν στη γοαμῆ κ' ἀρχισαν να κἀλλουν τὸν Ἐθνακὸ Ἰγνο. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ τραγοῦδι, ὁ βασιλεὺς κἀλεσε τὸ δάσκαλο και τοῦ εἶπε :

— Καλῆ φωνῆ ἔχουν τὰ παιδια, ἀλλ' ἔπρεπε να τὰ μάθησιν να μῆν κόβουν τὰ δέντρα.

— Αὐτὸ ἔγινε ἀποζησιτικῶς χάριν τοῦ λαοφιλῶς ἡμῶν Ἄνακτος, ἀποκριθῆκε ὁ δάσκαλος σαστισμένος.

— Δὲν ἔπρεπε να γίνη, τοῦ εἶπε αἰσθηρὰ ὁ βασιλεὺς. Πρῆσι να τὰ φυλάει τὰ δέντρα, γιατί δὲν τὰ ζωομε ὑπολοκα... *

Κάποτε ποὺ πῆγε να ἐπισκεφθῆ ὁ Γεωργιος τὸ θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου, εἶδε ἐπάνω σ' ἑνα πέτονο κἀθεσιμα ἔταν ἄνδρα και μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔδιεγχαν ἀδιαφορία γιὰ τῆν παρουσία του.

— Μήπως εἶσθε ξένοι; τοῦς ἐρώτησε τότε κ' εἰγένηε ὁ βασιλεὺς πλησιάζοντας.

— Μαάλιστα, Μεγαλειότατε, τοῦ ἀποκριθῆκαν ἐκεῖνοι κάπως παραγμένοι.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἄργησε να πᾶση κονθέντα μαζὺ τους και σὲ λίγο τοῦς κἀλεσε στὸ φεγγῆ γέμια του μέσα στη μικρῆ αἴθουσα τοῦ Μουσειοῦ. Οἱ δύο ξένοι, καταγοτημενῶ ἀπὸ τῆ θελατικῆ συμπεριφορὰ τοῦ ἡψηλοῦ ὀμοτραπεζοῦ των, ἠθέλησαν να δικαιολογηθοῦν γιὰ τῆν ἀδιαφορία ποὺ τοῦ εἶχαν δεῖξει στῆν ἀρχῆ.

— Ἔρετε, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπαν, εἶμεις ὡς Γάλλοι εἰμεθα δημοκρατικοί.

— Ὅχι περισσότερο ἀπὸ μένα ὅμως, εἶπε γελώντας ὁ βασιλεὺς. *

Ὅταν ὁ βασιλεὺς Γεωργιος βρισκόταν στὸ Αἰῶ-Λε-Μπαίν, τὸν συνάδεθε, ὅπως εἶπαμε, ὁ περιφημὸς ἀστεινωμοῦς Πάολι με μερικὸς ὑπαλλῆλους του, οἱ ὅποιοι ἐπαγοτηνοῦσαν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς, νύχτα και μέρα. Μιὰ φορὰ ἔγινε να πᾶη στῆν περιφημῆ λουτροτόλι κ' ἔταν Ρουμᾶνος τυχοδιώκτης, τοῦ ὀποῖου τὸ παρουσιαστικὸ και ἡ διαθεσίς ἦσαν πολὺ ἔστωτες. Αὐτὸ ἤκεσε να βάλῆ σὲ ἀνησυχία τοῦς ἀστεινωμοῦς, οἱ ὀποιοὶ φοβήθησαν μήπως θελήση να κἀμῆ κακὸ τοῦ βασιλεῦς. Γι' αὐτὸ ὁ Πάολι ἔθεωρησε καλὸ να παρουσιασθῆ στὸ Γεωργιο και να τοῦ ἐκθέσει τοῦς φόβους του.

Ὅταν ἐτελείωσε, ὁ βασιλεὺς σῆκωσε τοῦς ὄμους του κ' εἶπε χαμογελώντας :

— Ἐγὼ, κρέπει να ἔρετε, εἶμαι μοιρολάτης. Ἄν ἤσθε ἡ ὄρα τοῦ θανάτου μου, κανεῖς δὲν εἶνε ἰκανὸς να προλάβῆ τὸ μοιροῦ, οὔτε σεῖς, οὔτε ἐγὼ. Γι' αὐτὸ θεωρῶ καλὸν να μὴ δηλητηριάω τῆ ζωῆ μου με ἀνόητες ὑποψίες... *

